

dringsforslag skal have Leilighed til at udtale mig om de samme Gjenstande, hvortil den høitærede Minister har knyttet sine Bemærkninger. Det er da først blevet bemærket ved den af Udvalget foreslaaede § 1, at det vilde have været heldigere, om Udvalget havde betjent sig af Udtrykket „Bøndergods“ istedetfor „Fæstegaarde“. Det skal jeg forsaavidt gjerne indrømme; men jeg kan dog ikke paa Udvalgets Begne love Andet, end at det skal blive taget under Betragtning, inden tredie Behandling finder Sted. Naar derimod den høitærede Minister har fundet, at der manglede Noget, nemlig, at der ikke var omtalt Møller og Kroer, da er det vistnok Noget, som mere bestemt kan udtales, og det savnes jo vistnok i § 1, naar det brugte Udtryk skal være aldeles utvivlsomt. Udvalget har vel antaget, at, naar der tales om Fæstegaarde og Fæstehuse, maatte der under dette Begreb ogsaa indbefattes Møller og Kroer, som ogsaa i Regelen kunne være bortfæstede, men ogsaa undertiden ikke kunne være det; men de høre dog ind under den samme Kategori. Det vil imidlertid ogsaa kunne blive taget under Overveelse, om nogen Forandring deri kan finde Sted inden tredie Behandling. Det er ogsaa bemærket, at der kunde forekomme Tilfælde, hvor det kunde være behageligt og lette Salget, naar Bestilleren kunde tilstaae en Rentemoderation for den Kjøbesum, hvorom Bestilleren af Lehnet eller Fideicommisset blev enig med Fæsteren ved Eiendommens Salg. Det har Udvalget aldeles ikke overseet; men jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, at just derfor har Udvalget gjort tvende forskjellige Forslag: det ene, som indeholdes i § 1, og det andet, som indeholdes i Udvalgets § 5; thi, naar der skulde foretages noget saadant ganske Extraordinairt, som ikke kunde ved visse bestemte Regler foreskrives, saa har Udvalget antaget, at Vedkommende vilde henvende sig til Hans Majestæt Kongen med allerunderdanigst Ansøgning om Bevilling til at sælge, og

da kunde en saadan Bevilling af Justitsministeriet udfærdiges paa samme Maade som hidtil. Altsaa heri vil der ikke ligge nogen Banstikkelig, saafremt Lovudkastet blev vedtaget i den Form, hvori det er kommet fra Udvalget. Forsaavidt den høitærede Justitsminister har oplyst om, at der i Crectionsbrevene kunde findes nogle beskyttende Bestemmelser for Fæsterne, som gjorde, at der ved Salget maatte tages Hensyn til, at de tabte en Ret for bestandigt, som de efter Crectionsbrevene havde Udset til at nyde, saalange Fæsteindretningen varede, saa har man i denne Henseende ogsaa troet, at ad Bevillingsveien vilde saadanne Fæsteres Ret tilbørligen kunne blive varetaget.

Jeg skal dernæst tillade mig at fremsætte nogle Bemærkninger ved de forskjellige Uendingsforslag, som foreligger. Det under det første Afstemningspunct opførte, som er fremsat af den ærede 2den Landssthingsmand for 11te Kred (Schulin), og som gaaer ud paa, at Ordet „Selveiendom“ skulde udgaae af det Lovforslag, som af Udvalget er fremsat, er allerede imødegaaet af den ærede 4de Landssthingsmand for 7de Kred (Nyholm) paa en saa tilstrækkelig Maade, at jeg vistnok kunde afholde mig fra videre at omtale det. Dog forekommer det mig, at der endnu kunde gøres opmærksom paa Noget, som jeg idetmindste ikke har bemærket er udtalt fra den anden Side, og det er, at, omendskjøndt man for Diebliffet gjerne kan indrømme, at det maaskee kan bidrage ligemeget til Fæstes Overgang til Eiendom, hvad enten det bliver Selveiendom eller Arvefæste, at der gives disse forskjellige Udveie for Contractforholdet imellem Eier og Fæster, saa staaer det dog for mig som Noget, Liden vil medføre, at Selveiendom igjen vil fortrænge Arvefæste, og man har jo allerede i den nærværende Tid seet Spor af, at der allerede skulde ved Tvangsbestemmelser gives Berettigelse til, at saadanne Arvefæsteiendomme skulde kunne capitaliseres og afløses.